

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. J.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2023 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa 238/21,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt XIV K 62/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

A. J. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt XIV K 62/20, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa 238/21, na karę 7 lat pozbawienia wolności za czyn polegający na co najmniej 3-krotnym doprowadzeniu małoletniej do obcowania płciowego oraz poddania się innym czynnościom seksualnym, tj. za czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Postanowieniem z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt V KK 147/22, Sąd Najwyższy oddalił kasację wniesioną od wyroku Sądu II instancji przez obrońcę skazanego jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazany pismem z dnia 15 listopada 2021 r. złożył osobiście sporządzony wniosek o wznowienie postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa 238/21. Uzasadniając go, odniósł się do realiów faktycznych sprawy, prezentując przebieg wydarzeń oraz okoliczności wskazujące na jego niewinność. Ponadto zasugerował, że w postępowaniu przygotowawczym doszło do przestępstw korupcyjnych oraz przestępstwa składania fałszywych zeznań.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2022 r., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.

W dniu 14 września 2023 r. A. J. ponownie wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania karnego w niniejszej sprawie, twierdząc, jak wcześniej, że w toku postępowania doszło do popełnienia przestępstw, na skutek czego został wydany krzywdzący dla niego wyrok. Wniósł też o przesłuchanie świadków zeznających na jego korzyść, którzy dotychczas nie składali zeznań w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega w sposób formalny wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że świadczy ona o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od profesjonalnego pełnomocnika. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

W piśmie z dnia 14 września 2023 r., skazany nie wykazał wystąpienia w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa 238/21, przesłanek z art. 540 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., stanowiących podstawę wznowienia postępowania. Za takie nie można w szczególności uznać gołosłownych – bo nieopartych o jakiegokolwiek dowody, a zwłaszcza orzeczenia sądowe - zarzutów popełnienia przestępstw przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze i sądowe oraz świadków oskarżenia.

Treść wniosku skazanego wskazuje, że główną jego intencją jest doprowadzenie do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy z uwagi na sugerowaną możliwość odmiennej oceny już zgromadzonych w sprawie dowodów, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (zob.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany nie przedstawił, kontestując jedynie ustalenia faktyczne Sądu *meriti* i podważając wiarygodność świadków – zwłaszcza matki małoletniej.

Jeśli zaś chodzi o sygnalizowany fakt popełnienia przestępstwa w toku postępowania, który miałby uzasadniać wystąpienie podstawy wznowieniowej określonej w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., to czyn, o jakim mowa w tym przepisie musi być ustalony, na co jednoznacznie wskazuje się w art. 541 § 1 k.p.k. Procesowym wyrazem owego ustalenia jest wydanie prawomocnego wyroku skazującego albo orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 - 11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2021 r., III KO 25/21).

Skazany zdaje się błędnie interpretować sens instytucji wznowienia postępowania. Jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a zatem obowiązują ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. oraz 540a i b k.p.k. przesłanki jego zastosowania. Jeśli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet jeśli skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie.

Ponieważ argumentacja złożonego przez niego wniosku jest nietrafna, należało, kierując się treścią art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia go do rozpoznania, jednocześnie odmawiając skazanemu przyznania obrońcy w celu sporządzenia i wniesienia w jego imieniu wniosku o wznowienie postępowania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[a!]

